

„Men dersom det nu ikke er tomme Rygter . . . dersom man virkelig skulde gøre Alvor af Truslerne — sende Rigsdagen hjem og sætte Magten i Rettens Sted . . . hvad saa? . . . hvad saa?“

Sogneraadsformanden saa' et Øjeblik fast paa Emanuel. Derefter sagde han langsomt, med rolig Selvfølelse, idet han lod sin Haand synke tungt ned mod Bordpladen:

„Dersom sligt skulde ske — hvad Gud forbyde! — saa rejser der sig Landet over tre hundrede tusinde Landboere og siger: Nu er det nok! Nu skal det for Alvor gælde et Livtag om, hvem der er Herrer her i Landet, jer eller os! . . . Har jeg ikke Ret?“

Ved de sidste Ord vendte han sig mod de tre Skibberupper, der alle svarede med kraftige „Hør“, medens den lille tykke Vejlbybonde ovre fra den anden Side af Bordet ivrigt tilnikkede ham sit Bifald.

„Jeg foreslaar nu,“ — vedblev han — „at vi sammenkalder til et Møde førstkommende Søndag Aften i Forsamlingshuset. Her skal jeg gærne paatage mig at udvikle Situationen, saaledes som den til den Tid foreligger, hvorefter vi vedtager den foreslaaede Resolution. Desuden er jeg af den Formening, at det vil være bedst indtil videre at